

O Último Verán

Era xullo cando pasou todo. Ese verán ía ser distinto, sóubeno desde o primeiro día que cheguei.

A miña avoa sempre me soltaba o rolo de que os veráns na aldea eran máxicos e tal. Eu pasaba bastante, a verdade. Pero este ano non sei, fíxenlle caso por unha vez.

A casa cheiraba a pan recentemente feito e ás flores esas do campo. Polas mañás o sol espertábame entrando pola xanela, e non me angustiaba levantarme como na cidade. Aquí todo ía máis lento, sen estrés nin nada.

Coñecín a Lucas o terceiro día. Estaba no río pescando e achegueime a rexoubar. Tiña a miña idade máis ou menos e ríase todo o intre, cunha chea de penchas na cara. Fixémonos amigos súper rápido.

Pasámonos todo o verán xuntos, sen facer nada doutro mundo: explorando o bosque, bañándonos no río, contándonos cousas pola noite mirando as estrelas. Sei que soa un pouco ridículo pero bo, é o que hai. Paseimo xenial, facía tempo que non me sentía así de ben.

Pero agosto chegou voando, como sempre. O día que me ía, Lucas deume unha pedra lisa do río. "Para que non te esquezas de min" díxome. Eu prometínlle que volvería o ano que vén.

Pasaron tres anos e aínda teño a pedra na miña mesilla. Non volvín á aldea. Complicouse todo co "insti", os exames, e logo xa me deu preguiza. Esas promesas que fas con quince anos ao final quedan en nada.

Pero ás veces collo a pedra e lémbrome. Cheiro o pan da miña avoa e noto a calor do sol dese verán. Foi o último verán emocionante de verdade.